

Φεύγει ὁ νοῦς μου τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς! (Δορμπαράκης Γεώργιος Πρωτοπρεσβύτερος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



«Πάλευε συνεχῶς νὰ συγκεντρῶνεις τὸ νοῦ σου, ποὺ σκορπίζεται σὲ ρεμβασμούς. Ὁ Θεὸς δὲν ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ὑποτακτικούς τοῦ Κοινοβίου (ὅπως ἀπὸ τοὺς ἡσυχαστές) προσευχὴ ἀρρέμβαστη. Γι' αὐτὸ νὰ μὴν ἀθυμεῖς, ἐπειδὴ κλέπτεται ὁ νοῦς σου. Ἀντίθετα, νὰ εὐθυμεῖς ποὺ πάντοτε τὸν ἐπαναφέρεις. Ἄλλωστε μόνο στοὺς ἀγγέλους παρατηρεῖται τὸ «ἄσυλον», τὸ νὰ μὴν κλέπτεται δηλαδὴ ὁ νοῦς τους» (Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, λόγ. δ', 88).



Παραπονιέσαι συχνά, ότι είτε στις ακολουθίες του ναού είτε και στην προσωπική σου προσευχή, τὸ μυαλό σου φεύγει. Φαίνεσαι προσηλωμένος, μπορεί και νὰ κρατᾶς στὰ χέρια σου βιβλίο προσευχῶν, πὸν νὰ τὶς ψελλίζεις μάλιστα, καὶ ὅμως μὲ πόνο διαπιστώνεις, ὅτι πολλές φορές μόνο τὸ σῶμα σου εἶναι ἐκεῖ. Ὁ νοῦς σου ἔχει πάει σὲ ὀτιδήποτε ἄλλο πέρα ἀπὸ τὴν προσευχή: σὲ ἐργασίες ἀνολοκλήρωτες, σὲ προβλήματα οἰκογενειακά, σὲ κάτι προσωπικὸ πὸν σὲ ταλαιπωρεῖ, στὴ συμπεριφορὰ καὶ τὴν ἐνδυμασία κάποιου ἀκόμη καὶ μέσα στὸν ναό. Καὶ θορυβεῖσαι καὶ μελαγχολεῖς, κι ἴσως καὶ ἀπελπίζεσαι. Γιατί ὑπάρχουν φορές, πὸν ἔχεις συλλάβει τὸν ἑαυτό σου νὰ σκέπτεται ἀκόμη καὶ ἁμαρτίες.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης σὲ παρηγορεῖ καὶ σὲ στηρίζει φιλόανθρωπα. Δὲν συμβαίνει μόνο σὲ σένα ὁ ρεμβασμὸς αὐτός, τὸ κλέψιμο τοῦ νοῦ. Ἡ ἐμπειρία καὶ ὁ φωτισμὸς του τοῦ ἔχουν δείξει, ὅτι ὄχι μόνο καὶ στοὺς καλόγερους συμβαίνει ὁ διασκορπισμὸς τοῦ νοῦ ἀλλὰ καὶ στοὺς μεγάλους καὶ προχωρημένους στὴν ἀγιότητα. Στοὺς ἴδιους τοὺς ἁγίους. Σπάνια, ἂν μὴ ποτέ, θὰ ὑπάρξει ἄνθρωπος πὸν θὰ ἔχει προσηλωμένο τὸ νοῦ του στὸν Κύριο ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, ἀκόμη καὶ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς. Κάποιος λογισμὸς, ἴσως καὶ καλός, θὰ κλέψει τὴ διάνοιά του καὶ θὰ τὸν ἀποπροσανατολίσει. Καὶ σοῦ λέει: «μόνο στοὺς ἀγγέλους παρατηρεῖται τὸ ἄσυλο».

Μὴν ἐπαναπαυτεῖς, ὅμως, μὲ τὴ διαπίστωση αὐτή. Ὁ ρεμβασμὸς ἀποκαλύπτει, πόσο δρόμο ἔχουμε ἀκόμη μπροστὰ μας. Πόσο ἐλλειμματικοὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ εἴμαστε. Γι' αὐτὸ καὶ ἀφενδὸς, πάλευε νὰ ἐπαναφέρεις τὸν νοῦ σου στὰ λόγια τῆς

προσευχῆς κάθε φορὰ πὸ χάνεται – εἶναι ὁ καθημερινὸς πνευματικὸς σου ἀγὼνας. Καὶ ἀφετέρου, νὰ χαίρεσαι, νὰ εὐθυμεῖς, γιατί ἀκριβῶς κάνοντας τὸν ἀγὼνα αὐτὸν χαίρεται ὁ Κύριος καὶ Θεός σου. Μὴ ξεχνᾶς· ἅγιος τελικὰ δὲν εἶναι ὁ (ἀνύπαρκτος ἀνθρωπίνως) ἀναμάρτητος ἀλλὰ ὁ ἀγωνιστής. Δὲν χρειάζεται λοιπὸν στενοχώρια, ἐκεῖ πὸ ὑπάρχει ἐσωτερικὴ πάλη καὶ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Κι ἀκόμη γνῶριζε, ὅτι μὲ τὸν ἀγὼνα αὐτὸ πὸ ἐπισύρει τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, θὰ φτάσεις στὸ πῶ χαρισματικὸ σημεῖο: νὰ μὴν κλέπτεται ὁ νοῦς σου σ' ἕναν βαθμὸ καὶ πέρα ἀπὸ τὶς ὥρες τῆς προσευχῆς.

Πηγή: agiazoni.gr